

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 147/2026-18

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **Orange Slovensko, a.s.**, Metodova 8, Bratislava, IČO 35 697 270, zastúpenej Advokátska kancelária Branislava Máčaja, s. r. o., Vajnorská 21A, Bratislava, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/126/2024 z 30. septembra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 16. decembra 2025 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5Cdo/126/2024 z 30. septembra 2025. Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie. Okrem toho sa domáha náhrady trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka bola žalovanou v spore o zaplatenie nemajetkovej ujmy 5 000 eur vedenom pôvodne Okresným súdom Svidník, teraz Okresným súdom Bardejov (ďalej len „okresný súd“), proti ktorej sa žalobkyňa █████ domáhala ochrany osobnosti za zásah do jej súkromného života, a to pre porušenie ochrany osobných údajov žalobkyne, ktoré poskytla sťažovateľke v súvislosti so službami telekomunikačného operátora. Bezpečnostný incident bol predmetom administratívneho konania na Úrade na ochranu osobných údajov Slovenskej republiky, ktorý svojím rozhodnutím uložil sprostredkovateľovi – obchodnému zástupcovi sťažovateľky – pokutu za porušenie povinností súvisiacich s bezpečnosťou spracúvania osobných údajov klientov a likvidáciou príslušných dokumentov.

3. Okresný súd rozsudkom č. k. 5C/36/2019-134 z 15. júna 2022 uložil sťažovateľke povinnosť zaplatiť žalobkyni nemajetkovú ujmu 3 300 eur (výrok I) a vo zvyšku žalobu zamietol (výrok II). Žalobkyni zároveň priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu (výrok III), keďže v prejednávanej veci bola úspešná, čo sa týka preukázania základu svojho nároku, a výška priznanej nemajetkovej ujmy závisela od úvahy súdu.

4. Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 5Co/1/2023-236 zo 17. augusta 2023 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil vo výroku I v časti uloženia povinnosti zaplatiť žalobkyni nemajetkovú ujmu 110 eur (výrok I) a v prevyšujúcej vyhovujúcej časti rozsudok zmenil a žalobu zamietol (výrok II). Žalobkyni priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že o jej výške i o výške trov prvoinštančného konania rozhodne okresný súd samostatným uznesením (výrok III). Krajský súd nezistil dôvody hodné osobitného zreteľa na aplikáciu § 257 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), a názor sťažovateľky, že pri určovaní trov konania, ktoré v tomto prípade spočívajú výlučne v trovách právneho zastúpenia, by mal súd využiť svoje moderačné právo a trovy konania žalobkyni nepriznať, resp. tieto aspoň primerane znížiť, keďže priznané trovy konania viac ako 10-násobne preyšujú výšku možnej náhrady nemajetkovej ujmy, pričom v tomto prípade ide o peňažné plnenie, ktoré bude vyplatené výlučne právnomu zástupcovi žalobcov, považoval za nesprávny. Uviedol, že v danom prípade nešlo o neprimeranú tvrdosť vo vzťahu k žalovanej a že rozhodnutie o trovách konania neodporovalo ani dobrým mravom.

5. Dovolanie sťažovateľky proti výroku III rozsudku krajského súdu podané podľa § 420 písm. f) CSP z dôvodu vady zmätočnosti najvyšší súd napadnutým uznesením, ktoré nadobudlo právoplatnosť 19. novembra 2025, zamietol ako nedôvodné podľa § 448 CSP (výrok I). Žalobkyni priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu (výrok II). Najvyšší súd dospel k záveru, že rozhodnutie krajského súdu spĺňa náležitosti riadneho odôvodnenia rozhodnutia (§ 393 ods. 2 v spojení s § 220 ods. 2 CSP). Podľa jeho názoru krajský súd vysvetlil, z akých dôvodov nevyužil svoje moderačné právo a pokiaľ prípadne nereagoval na absolútne všetky námietky sťažovateľky týkajúce sa aplikácie § 257 CSP, táto skutočnosť nezakladala vadu zmätočnosti konania podľa § 420 písm. f) CSP, keďže jednoznačne krajský súd vysvetlil kľúčové dôvody, ktoré opodstatňovali priznanie nároku na náhradu trov konania žalobkyni proti sťažovateľke v celom rozsahu.

II.

Argumentácia sťažovateľky

6. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti opakuje námietky, ktoré vo vzťahu k rozhodnutiu o nároku na náhradu trov konania vzniesla už v odvolacom konaní aj v dovolacom konaní, pričom trvá na názore, že súd mal využiť svoje moderačné právo a trovy konania žalobkyni nepriznať, resp. tieto aspoň primerane znížiť, keďže priznaná peňažná náhrada 110 eur zodpovedá 2 % žalovanej sumy. Považuje za právne neutržateľné, ak súdy žalobkyni nepriznali 98 % žalovanej sumy a napriek tomu jej priznali nárok náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Na podporu svojich argumentov poukazuje na nález ústavného súdu č. k. IV. ÚS 652/2018-44 z 13. februára 2020 vydaný vo veci ústavnej sťažnosti troch sťažovateľov proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3 Co 304/2016 z 31. júla 2018 v časti výroku o trovách konania. V tomto kontexte považuje

za nesprávny a arbitrárny záver najvyššieho súdu, že nebol naplnený dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5Cdo/126/2024 z 30. septembra 2025 (bod 5 tohto uznesenia), ktoré sťažovateľka považuje za nezákonné a arbitrárne vo vzťahu k uplatnenému dovolaciemu dôvodu zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP vo vzťahu k priznaniu nároku na náhradu trov konania (bod 6 odôvodnenia tohto uznesenia).

8. Berúc do úvahy povahu rozhodnutia vydaného v dovolacom konaní, ktoré sťažovateľka napáda ústavnou sťažnosťou, ako aj skutočnosť, že jej argumentácia atakuje nedostatočnosť odôvodnenia týkajúceho sa namietanej vady zmätočnosti rozhodnutia odvolacieho súdu [§ 420 písm. f) CSP], ústavný súd zdôrazňuje, že v prípade dovolania podaného z dôvodu zmätočnosti je otázka posúdenia prípustnosti a dôvodnosti dovolania vnímaná ústavným súdom primárne ako otázka interpretácie (obyčajného) zákona a v tomto smere sa najvyššiemu súdu ponecháva značná autonómia s tým, že vyriešenie tejto otázky samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení práva sťažovateľa (napr. II. ÚS 324/2010, II. ÚS 410/2016), samozrejme, za predpokladu, že ide o riešenie ústavne udržateľné (IV. ÚS 198/2020, IV. ÚS 231/2021, I. ÚS 634/2025).

9. Ústavný súd posudzuje vecne problematiku náhrady trov konania zásadne iba v ojedinelých prípadoch a k zrušeniu napadnutého rozhodnutia o náhrade trov konania pristupuje len za celkom výnimočných okolností (IV. ÚS 248/08, IV. ÚS 182/09) a do rozhodnutí všeobecných súdov o trovách konania zasahuje iba za predpokladu, že by takým rozhodnutím došlo k takému procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého súdneho konania.

10. Podľa názoru ústavného súdu je odôvodnenie obsiahnuté v napadnutom uznesení, ktorým sa najvyšší súd vysporiadava s námietkami atakujúcimi zmätočnosť rozhodnutia odvolacieho súdu, ústavne udržateľné.

11. V konaní o ochranu osobnosti, ktoré z hľadiska náhrady trov konania treba zaradiť ku konaniam, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu alebo od znaleckého posudku, je konštatovanie plného úspechu žalobcu determinované konštatovaním zásahu do osobnostných práv (rozhodnutie v obdobnej veci sťažovateľky sp. zn. II. ÚS 233/2022); podobné závery možno identifikovať aj v ďalších rozhodnutiach ústavného súdu (II. ÚS 225/2020, I. ÚS 24/2021, III. ÚS 475/2018, II. ÚS 397/2020). V týchto prípadoch teda nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku, nemožno ho totiž *ad absurdum* zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti (k tomu m. m. I. ÚS 133/2024).

12. Premisa, z ktorej vychádzal v sťažovateľkinej veci aj dovolací súd, podľa ktorej je pre rozhodnutie o náhrade trov konania potrebné odlíšiť, čo je základné a čo sprevádzajúce, pričom za základné sa považuje rozhodnutie o zásahu do práva žalobcu, no výška ujmy je druhotná

a nadväzujúca, je preto s poukazom na ustálenú rozhodovaciu činnosť ústavného súdu v podobných okolnostiach veci ústavne udržateľná.

13. V náleze ústavného súdu č. k. IV. ÚS 652/2018-44 z 13. februára 2020 (predovšetkým jeho bode 44), na ktorého závery sťažovateľka poukazuje v ústavnej sťažnosti, síce ústavný súd vyjadril tézu, ktorej zohľadnením sa doterajší koncept úspešnosti pri rozhodnutiach, pri ktorých výška plnenia závisí od úvahy všeobecného súdu alebo od znaleckého posudku, narúša, no uvedená skutočnosť nemá vzhľadom na argumentáciu sťažovateľky relevantný význam. Ústavný súd v označenom náleze (preskúmavajúc rozhodnutie odvolacieho súdu) síce konštatoval ústavnú udržateľnosť možnosti zohľadnenia konkrétnych okolností veci, ako napríklad existenciu zjavne neprimeraného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy a úspešnosť sporovej strany len v nepatrnej časti priznanej náhrady nemajetkovej ujmy, no zároveň zotrval na závere ústavnej udržateľnosti opačnej argumentácie (ktorá je základom aj tu prejednávanej veci), pričom konečné rozhodnutie ponechal zjednocovaciemu mechanizmu všeobecného súdnictva aktivovaním právomocí najvyššieho súdu (bod 45 označeného nálezu). Samotný nález ústavného súdu teda s konečnou platnosťou nejudikuje výlučnú ústavnú udržateľnosť premisy, z ktorej sťažovateľka vychádza, zvýrazňujúc zjavne neprimeraný nárok žalobkyne a jej značnú neúspešnosť v konaní v zmysle nepriznania 98 % žalovanej sumy, ale konečné rozhodnutie ponecháva v réžii zjednocovania výkladu a používania zákonov najvyšším súdom.

14. Nemožno prisvedčiť tvrdeniu sťažovateľky, že vo veci konajúce súdy sa v dostatočnom rozsahu nezaoberali aplikáciou § 257 CSP. Najvyšší súd v tomto smere poukázal na podstatné časti rozhodnutia odvolacieho súdu, v ktorých tento jasne uviedol, že dôvody, ktoré sťažovateľka uvádzala vo svojom odvolaní, ktorými navrhla rozhodnúť o náhrade trov konania v zmysle § 257 CSP, sú vo vzťahu k danej veci nepoužiteľné. Nepriznanie náhrady trov konania žalobkyne, resp. jej primerané zníženie nebolo možné odôvodniť len všeobecným záverom hodnotiacim význam rozhodovania o tomto nároku pre sťažovateľku, ktorú v súvislosti s bezpečnostným incidentom zažalovalo celkom 164 žalobcov. Sťažovateľka aj napriek existencii značného počtu rozhodnutí, v ktorých bol konštantne judikovaný zásah do osobnostných práv žalobcov, samotný právny základ ich nároku konštantne popierala, hoci si musela byť vedomá všetkých dôsledkov vrátane povinnosti nahradiť trovy konania úspešnej protistrane. Aj žalobkyňa je nevyhnutné považovať za plne procesne úspešnú, keďže mala úspech, čo sa týka základu uplatneného nároku a súčasne výška plnenia vyplývajúca z tohto jej procesného úspechu závisela výlučne od úvahy súdu.

15. O výške náhrady trov konania súd prvej inštancie rozhodne v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

16. Vzhľadom na uvedené skutočnosti námietka sťažovateľky o tom, že odvolací súd sa uplatnením moderačného oprávnenia pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania nezaoberal, neobstojí. V tomto smere je odôvodnenie najvyššieho súdu poukazujúce na nosné argumenty odvolacieho súdu ústavne udržateľné.

17. Najvyšším súdom zvolené premisy pri posúdení uvedeného dovolacieho dôvodu, ako aj závery z nich vyplývajúce ústavný súd považuje za zodpovedajúce zákonnému a ústavnému rámcu upravujúcemu dovolacie konanie. Skutočnosti, ktoré sťažovateľka uvádza v ústavnej sťažnosti, preto neindikujú nedostatočnosť či arbitrárnosť odôvodnenia rozhodnutia dovolacieho súdu

a neumožňujú prijať záver, že vydaným rozhodnutím došlo k takým pochybeniam, ktoré by mali ústavnoprávny rozmer, teda ktoré by vytvárali priestor na možnosť vyslovenia porušenia základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, prípadne práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, čo je dôvodom na odmietnutie ústavnej sťažnosti sťažovateľky pre jej zjavnú neopodstatnenosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

18. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti stratilo opodstatnenie rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky uvedených v ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. marca 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu